

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 752/05
24.08.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгомира Милојевића, председника већа, Мирослава Цветковића, Драгана Јоцића, Миодрага Вићентијевића, Верољуба Цветковића, чланова већа, са саветником Мирјаном Пузовић, записничарем, у кривичном предмету оптуженог АА и др, због кривичног дела разбојништво из члана 168. став 1. Кривичног закона Републике Србије и др, одлучујући о жалбама браниоца оптуженог АА, адвоката АБ, браниоца окривљеног ББ, адвоката АВ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Лесковцу К.бр.1/05 од 14.марта 2005. године, у седници већа одржаној дана 24.августа 2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе бранилаца оптуженог АА и ББ, а пресуда Окружног суда у Лесковцу К.бр.1/05 од 14.марта 2005. године ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Окружни суд у Лесковцу, побијаном пресудом, огласио је кривим :

-оптуженог АА за два кривична дела разбојништа из члана 168. став 1.КЗ РС и кривичног дела разбојничке крађе из члана 167. став 1. КЗ РС, и изрекао му јединствену казну затвора у трајању од 3 (три) године у коју ће се урачунати време проведено у притвору од 21.8.2003. до 23.12.2003. године;

-оптуженог ББ због кривичног дела разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС, и изрекао му казну затвора у трајању од 1 (једне) године у коју ће урачунати време проведено у притвору од 3.9.2003. до 26.9.2003. године.

Истом пресудом је одлучено да оптужени АА и оптужени ББ плате по 3.000 динара на име судског паушала, а на име трошкова кривичног поступка оптужени ББ 44.180 динара и оптужени АА износ од 3.000,00 динара, као и да оптужени АА оштећеном ОО на име имовинско-правног захтева исплати 5.940 динара у року од три месеца по правноснажности пресуде.

Против пресуде Окружног суда у Лесковцу, жалбу су изјавили:

-бранилац оптуженог АА, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због одлуке о казни, с предлогом да Врховни суд жалбу уважи и првостепену пресуду укине, или исту преиначи у погледу одлуке о казни,

-бранилац опуженог ББ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, са предлогом да Врховни суд жалбу уважи и првостепену пресуду преиначи у погледу изречене казне.

Републички јавни тужилац у поднеску Ктж. 839/05 од 11.маја 2005. године предложио је да се жалба бранилаца опужених одбију као неосноване.

Врховни суд је, пошто је поступљено по члану 374. став 2. Законика о кривичном поступку (ЗКП) испитао побијану пресуду, размотрио остале списе предмета по оци жалбених навода нашао:

Жалбе су неосноване.

Побијана пресуда као и поступак који је претходио не садржи повреде одредаба кривичног поступка нити повреде кривичног закона на које другостепени суд пази по службеној дужности у смислу члана 380.став 1. тач.1 и 2. ЗКП.

Неосновано се жалбом браниоца опуженог ББ оспорава првостепена пресуда због битних повреда одредаба кривичног поступа из члана 368. став 1. тачке 11. ЗКП, јер Врховни суд налази да првостепена пресуда није донета повредом поступка ове врсте. Наиме, противно наводима у жалби, Врховни суд налази да изрека пресуде као и дати разлози не противрече разложима пресуде и садржини исправа и записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа и записника, из којих се поуздано закључује како је опужени ББ извршио предметно кривично дело и које је све радње предузео ради извршења истог. Такође, из свих разлога у побијаној пресуди, види се који докази потврђују одлучне чињенице у извршењу кривичног дела и како је првостепени суд ценио изведене доказе, а што је све у складу са садржином доказа на којима се заснивају утврђења првостепеног суда.

Пресуда садржи детаљне разлоге о свим одлучним чињеницама од значаја за постојање предметног кривичног дела и кривичне одговорности опуженог ББ, па и у погледу чињенице да је оштећеном пришао, поред опуженог АА и опужени ВВ и ухватио га за руку. Стога се у жалби неосновано истиче супротно, а сасвим је друго питање да ли су ове чињенице правилно утврђене, што представља питање чињеничног стања, а не овог жалбеног основа.

Према томе, поступајући на овај начин, првостепени суд није учинио битне повреде одредаба кривичног поступка, како се то жалбом браниоца опуженог ББ неосновано истиче.

Жалбама бранилаца опужених АА и опуженог ББ неосновано се побија првостепена пресуда због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Првостепени суд је правилно оциenio изведене доказе и одбрану опужених па је у складу са одредбом чланом 352.став 1. и 2.ЗКП, пресуду засноваона чињеницама и доказима који су изведени на главном претресу, оциенивши све доказе појединачно и скупно и при томе правилно и потпуно утврдио чињенично стање.

Поступајући на овај начин, првостепени суд је конкретно утврдио да су опужени АА и опужени ББ у време, на месту и начин описан у изреци побијане пресуде употребом силе и озбиљне претње у намери прибављања противправне имовинске користи,одузели једну ручну торбицу црно-плаве боје, са белом ознаком "Нике" у којој је био мобилни телефон марке "Сименс" Ц-45,једне новчанице од 100,00 динара,све вредности 6.550,00 динара, а опужени АА пошто је на делу крађе затечен, употребио силу како би задржао мобилни телефон марке "Ериксон" Т 65 у вредности од 8.400,00 динара.

Овако утврђено чињенично стање утврђено је пре свега исказом сведока оштећених ОО1, ОО2 и ОО који су пред истражним судијом, као и на главном претресу, изјавили да су апсолутно сигурни да су опужени извршиоци ових кривичних дела, о чему је првостепени суд на страни 11, 12 и 13 образложења побијане пресуде навео јасне и уверљиве разлоге.

У образложењу побијане пресуде на страни 11 првостепени суд је навео уверљиве и јасне разлоге због којих је поклатио веру исказу ОО1 дат на главном претресу, које прихвата и Врховни суд. Оштећени је детаљно описао под којим околностима и на који начин су оптужени извршили кривична дела, па су наводи жалбе бранилаца оптуженог АА и оптуженог ББ неосновани у делу који се односи на сведочење оштећеног ОО1.

Правилно првостепени суд није прихватио одбране оптужених, јер се исте разликују, како је то и образложио у побијаној пресуди на стр. 12 и 13 а исте су срачунати на избегавање кривичне одговорности, за учињена кривична дела коју оцелу у потпуности прихвата и Врховни суд.

Према томе, чињенично стање у погледу свих битних елемената кривичних дела у питању, правилно је и потпуно утврђено и не доводи се у сумњу супротним жалбеним наводима бранилаца оптужених.

На тако утврђено чињенично стање, правилно је првостепени суд применио кривични закон када је противправну делатност оптужених оквалификовао по члану 168. став 1. КЗ РС, а за оптуженог АА из члана 167. став 1. КЗ РС, о чему је у образложењу побијане пресуде дао довољно јасне и за овај суд прихватљиве разлоге, па се стога, неосновано жалбом браниоца оптуженог ББ инсистира да се ради о кривичном делу тешке крађе из члана 166. КЗ РС.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о казни, а поводом жалби бранилаца оптужених, Врховни суд налази да је првостепени суд правилно

утврдио и оцелиио све околности у смислу члана 41. ОКЗ којима је дао адекватан значај и правилно оптужене за извршена кривична дела осудио и то:

-оптуженог АА за два кривична дела из члана 168. став 1. КЗ РС и кривично дело из члана 167. ств 1. КЗ РС на јединствену казну затвора у трајању од 3 године, а оптуженог ББ за извршено кривично дело из члана 168. став 1. КЗ РС на казну затвора у трајању од 1 године, са урачунавањем времена које су оптужени провели у притвору.

По оцели Врховног суда, тако одмерена казна је сразмерна тежини и степену друштвене опасности извршених кривичних дела степену кривичне одговорности оптужених и нужне су, али и довољне за постизање сврхе кажњавања предвиђене одредбом члана 33. ОКЗ. Стога су жалбе бранилаца оптужених, да се оптужени блаже казне, оцењене као неосноване.

Из изнетих разлога, на основу члана 388. ЗКП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар Председник већа-судија

Мирјана Пузовић, с.р. Драгомир Милојевић, с.р.

За тачност отправка

мз